

М

икола СКОРИК:

«Потенціал Одещини – невичерпний»

Коли понад чотири роки тому головою Одеської обласної ради обрали 33-річного Миколу СКОРИКА, то було чимало скептиків: а чи не занадто він молодий для такої відповідальної посади і чи впорається, адже поруч чимало «політичних важковаговиків». Минув час і сьогодні можна сміливо сказати, що Микола Леонідович на «відмінно» склав іспит «на владу», більше того – привніс чимало корисного у місцеву регіональну політику.

Отже, в чому таємниця успіху та удачі голови Одеської обласної ради? Саме з цього запитання розпочалася розмова нашого кореспондента з Миколою СКОРИКОМ:

– Моя посада – це довіра Віктора Федоровича і колег-однопартійців, – каже, щиро посміхаючись, мій співрозмовник і додає, – запитайте краще в них, чому саме мені довірили цю посаду.

Щодо того, наскільки в мене все виходить, висновки роблять мешканці регіону та Президент України. Я особисто намагаюся жити за принципами, яких мене вчили батьки, школа, університет. Також я дуже вдячний своєму духовному наставнику, вчителю з великої літери Владисі, митрополиту Одеському та Ізмаїльському Агафангелу, з яким раджуся з найрізноманітніших питань, у тому числі й політичних, адже Владика Агафангел – депутат обласної ради.

Уважаю, що в житті мені дуже пощастило з добрими вчителя-

ми й один із моїх найголовніших наставників – Президент України Віктор Федорович Янукович, котрий повірив у мене та дав мені старт у велику політику.

– До речі, на нинішніх виборах Президента ви були одним із керівників передвиборної кампанії Віктора Януковича. Чи проводите чітку межу між політикою й роботою в обласній раді?

– Так. Я так чи інакше брав участь практично в усіх виборах починаючи з 1998 року. І вважаю головним принципом будь-якої виборчої кампанії боротися за себе, а не проти когось. Треба розповідати людям, чим ти кращий за інших, а не шукати компромат на опонентів.

Сьогодні в Одесі є деякі громадські діячі, які за своє життя ні-

чого не побудували, але критикують усіх і вся, вважаючи, що саме цим піднімають свій рейтинг. Уважаю, час таких «революціонерів» минув. «Помаранчева» революція засвідчила: одна річ прийти до влади, і зовсім інша – зуміти цією владою скористатися, виконати, врешті, свої передвиборні обіцянки.

На мою думку, є одна дуже істотна відмінність між людьми, які стоять на майданах, і тими, котрі працюють у кабінетах. І вона полягає в тому, що перші будують свою діяльність на гаслах, а другі – на нормах закону! Ми повинні сьогодні сформувати політичну еліту, яка не керуватиметься у своїй діяльності принципами взаємної ненависті чи протистояння, а обстоюватиме чіткі ідеологічні, економічні позиції, як кожна політична сила.

– Миколо Леонідовичу, свого часу Одеська обласна рада скасувала своє попереднє рішення, яким згідно з чинним законодавством делегувала обласній адміністрації низку повноважень. Як на вашу думку, чи був виправданий такий крок? Та чи делегуватиме рада певні повноваження новій державній адміністрації? До речі, як складаються у вас взаємини з її новим головою Едуардом Матвійчуком?

– Едуард Леонідович Матвійчук – людина, з якою ми разом пройшли виборчу кампанію і є однопартійцями. Облдержадміністрації делеговано низку повноважень облради.

Добрика Віче
журналу

СКОРИК Микола Леонідович народився 27 листопада 1972 року в Одесі. У 1994 році закінчив Одеський державний політехнічний університет за спеціальністю «економіка і управління в машинобудуванні», кваліфікація: інженер-економіст. Трудову діяльність розпочав 1994 року менеджером СП «ТД» Примор'я». З 1994 по червень 1998 року обіймав посади заступника завідувача відділу та начальника відділу КБ «Імексбанк». З червня 1998 року по листопад 1999-го – перший заступник голови правління АКБ «Імексбанк», у листопаді–грудні 1999 року – виконувач обов'язків голови правління банку. З грудня 1999 року по травень 2006-го – голова правління АКБ «Імексбанк». 23 травня 2006 року обраний на посаду голови Одеської обласної ради. Член Партії регіонів. Кандидат економічних наук. Член Ради Асоціації українських банків. Нагороджений Грамотою Верховної Ради України та Почесною грамотою Національного банку України. Одружений. Має сина і двох доньок

Хочу зазначити, на нещодавньому з'їзді Партії регіонів Віктор Федорович Янукович поставив завдання якнайшвидше завершити реформу місцевого самоврядування і більше повноважень переда-

но орієнтири створення моделі регіонального самоврядування. Основна ідея полягає в чіткому розмежуванні компетенції регіонального й місцевого самоврядування. Ваше ставлен-

монстрували, наскільки депутати-мажоритарники залежать від політичної кон'юнктури і як швидко вони можуть змінювати свої політичні вподобання.

Вважаю, що місцеві ради – це господарсько-політичний орган, і людина не може сьогодні перебувати в одній фракції, завтра – в другій, а післязавтра – у третій тільки тому, що їй так захотілося... На мою думку, має бути подвійна прив'язка. З одного боку, кандидат повинен мати чіткі політичні принципи через призму тих партій, які сьогодні є в Україні. З другого – це прив'язка до конкретної території.

Цю ситуацію можна збалансувати через систему відкритих чи змішаних списків. Я віддаю перевагу системі відкритих списків. Головне, чого маємо досягти в цій системі, насамперед щоб людина не змінювала своїх політичних поглядів з огляду на кон'юнктуру, а також, щоб репрезентувала конкретну територію і була залежною від виборця. Якби 2006 року вибори відбулися за мажоритарною системою, ми, по-перше, не змогли б відстояти інтереси політичних сил, які були в опозиції, а по-друге, нас було б легко розколотити, поділити, а так ми прожили чотири роки, перебуваючи в опозиції до центральної влади в Києві, й водночас мали можливість впливати на ситуацію на місцях. По суті, у фракції Партії регіонів прихована «мажоритарка» вже існує, у нас кожний депутат відповідає за закріплену територію і розуміє, що на майбутніх виборах його потрапляння до списку залежить від того, як він спрацював, як населення проголосувало за нашу партію, через призму довіри до нього і його авторитету на цій території.

Отже, я пропоную змінити законодавство стосовно питання переходу до відкритих чи змішаних списків. А цілковите повернення до мажоритарної системи, на мою думку, відкине нас на початок 2000 року.

– Ваше ставлення до ідеї ліквідувати районні державні адміністрації, замінивши їх виконавчими комітетами райрад. Це крок уперед чи навпаки?

– Це ідея Партії регіонів і ми це питання порушуємо з 2004 року, відтоді, як відбулася конституційна реформа. Лідер нашої партії Віктор Федорович Янукович завжди стверджував про необхідність надання місцевим органам влади більшої самостійності в ухваленні рішень. Можна розмірковувати, як зробити це так, щоб збалансувати всі гілки влади.

Особисто я переконаний, що це потрібно, це сьогоднішній день. Зга-

ти на місця, адміністрації зробити виборними органами, а безпосередньо ради – замкнутими на президентській вертикалі. Це перспектива, до якої маємо рухатися. Сьогодні перед нами стоїть завдання швидкого поліпшення економічної ситуації. Для цього місцева виконавча й представницька влада мають працювати як єдина злагоджена команда. За відсутності політичних, економічних і внутрішніх суперечностей «грати на повноваженнях» немає сенсу. А якщо немає, то й надалі працюватимемо лише в рамках своїх повноважень.

А рішення про скасування делегування повноважень ми ухвалили ще при «позаминулому» голові адміністрації панові Плачкові. Коли цю посаду обіймав пан Сердюк, цього рішення не відміняли, побоюючись, що тодішній Президент міг призначити іншого очільника, який нав'язуватиме нову диктатуру.

Відкрию вам таємницю: за часів, коли облдержадміністрацію очолював Сердюк, ми фактично не користувалися цими повноваженнями, рішення працювало, проте всі питання з адміністрацією вирішували полюбовно, мали нормальні ділові стосунки. Сьогодні в області працює єдина команда, яка, переконаний, спільними зусиллями зробить усе можливе для підвищення рівня життя населення регіону й виконання державних програм.

– Миколо Леонідовичу, у проекті Європейської хартії регіональної демократії визначе-

ня до цього та можливі шляхи розв'язання проблеми?

– По-перше, Європейську хартію місцевого самоврядування ми ратифікували, тому маємо її виконувати. Мені, наприклад, дуже подобається своєю збалансованістю нинішня система місцевої влади в Румунії. Є рада, яка керує через виконкоми, і є так званий префект, який стежить за тим, щоб місцеві органи влади виконували центральне законодавство. Така форма, з одного боку, дає баланс максимальної свободи й повноваження місцевим територіальним громадам, а з другого – можливість центральній владі уникнути відцентрових тенденцій, порушення місцевою владою законів і таке інше...

Коли дві гілки влади розділені – тоді є баланс і чітке розуміння, хто над чим працює та за що відповідає. Не можна виконувати й одночасно себе контролювати, це як у Жванецького: «Товарищи, ви сами себя задерживаете!»

– Сьогодні до обласних і районних рад часто-густо обирають жителів міст, де партійні осередки сильніші, ніж у селах чи селищах. Проте згідно з Конституцією обласні й районні ради мають представляти спільні інтереси територіальних громад. Отже, можливо, доцільно було б змінити систему виборів до цих органів?

– Так, погоджуюсь і вважаю за необхідне змінити систему виборів. Проте я не є прихильником суто мажоритарної системи. Скажу так, події 2005–2006 років проде-

дайте гасло Партії регіонів: «Сильні регіони – могутня держава» якраз через призму надання більшої самостійності регіонам.

– Не раз доводилося чути, як деякі міські та селищні голови пропонують запровадити повсюдне самоврядування, дозволивши місцевим радам розпоряджатися землями поза межами населених пунктів. Ваша думка про таке «ноу-хау»?

– Моє ставлення неоднозначне. Я бачив, як це все відбувалося в період з 2006 по 2010 рік, скільки проблем виникло через непрофесійні, а інколи й нечесні дії голів районних адміністрацій, до повноважень яких це належить...

Вважаю, що колегіальне рішення є прозорішим і правильнішим, ніж рішення однієї людини. Це дискусійне питання, що потребує широкого обговорення.

На мою думку, система державного управління має бути максимально незалежною від суб'єктивних чинників, а саме конкретного посадовця, чиновника.

– Тепер декілька запитань щодо Одещини. Які проблеми сьогодні в регіоні головні та які шляхи їх розв'язання?

– З одного боку, Одеський регіон дуже цікавий, інвестиційно привабливий. З другого – і в реалізації

цього потенціалу проблем вистачає. Дорожнє господарство, обласна інфраструктура, водопостачання, водовідведення, соціальна сфера, стан екології – усе це потребує підтримки держави. Якщо брати до уваги глобальність проблеми, кошторис її розв'язання, то завданням номер один для Одеського регіону є дорожнє сполучення області з іншими регіонами території Молдови.

Тему «дорога Одеса–Рені» активно обговорювала попередня влада. Є проект, економічне обґрунтування. До речі, цю дорогу можна експлуатувати за принципом концесії. За проектом наявний шлях можна зробити безкоштовним, а цю автостраду – платною на підставі концесійних принципів, залучаючи не бюджетні кошти, а інвестиції. Це був би добрий поштовх для розвитку пов'язаного з цим будівництва, виробництва, а також створення нових робочих місць, розвитку інфраструктури.

– Миколо Леонідовичу, ви не раз брали участь у міжнародних асамблеях туристичного бізнесу. Які заходи, на вашу думку, вже сьогодні можуть покращити туристичну привабливість Одещини?

– По-перше, слід визнати та зрозуміти, що ми не Туреччина хоча б за кліматом. І якщо там туристичний сезон розпочинається на початку квітня і завершується наприкінці

жовтня, то для нас сезон – це червень, липень, серпень. Отже, якщо вкладати сюди значні кошти, такого короткого сезону не вистачить, щоб витрати окупилися.

Вважаю, що нам потрібно повернутися до принципів, які були за часів Радянського Союзу. А це не тільки пляжний відпочинок, морська вода, ласкаве сонечко. Згадаймо, що на Одещині чимало цілющих природних ресурсів: морське повітря, мінеральні води, лікувальні грязі і таке інше.

За останні 20 років майже зруйнована мережа санаторіїв Одеси, чималу площу їхньої території розпродано під приватне будівництво. Отже, на моє глибоке переконання, потрібно повернутися до деяких радянських принципів. Я часто згадую фразу з фільму «Кавказька полонянка», коли Шурику пояснюють, що Кавказ – це і кузня, і оздоровниця, і житниця. Так ось, Одещина завжди була агропромисловим центром (за радянських часів були радгоспи, які збирали по 100 центнерів зернових із гектара), до цього ми й сьогодні ще не можемо наблизитися, це був справді потужний промисловий центр, це була відома оздоровниця. І головне, все вдавалося суміщати. За радянських часів промисловість, звісно, впливала на екологію, але сьогодні більшість підприємств не працює і тому, коли деякі гарячі голови стверджують, що Одеса – найзабрудненіше місто, це не відповідає дійсності.

Переконаний, Одеський регіон має великий потенціал для того, щоб не йти шляхом сезонного «пляжного курорту», а протягом року надавати постійні санаторно-оздоровчі, медичні послуги.

– А як, на ваш погляд, має розвиватися сама Одеса?

– У нас є своя «родзинка», свій колорит і сьогодні ми маємо йти прагматичним, раціональним шляхом усебічного розвитку всіх ресурсів Одеси й регіону.

Наприклад, берегова зона біля Пересипу за радянських часів була забудована промисловими підприємствами, це було нерозумно, такі підприємства потрібно виносити за місто... Водночас маємо використовувати свої сильні сторони. Те, що Одеса розташована на березі моря, дуже добре, це один із чинників, завдяки якому Одеса стала Одесою, перлиною Причорномор'я. Пам'ятаймо також, що поштовх для її розвитку дав наш порт. Усе це є запорукою гармонійного розвитку нашого регіону, нашого славного міста Одеси!

Розмовляв Євген ТИЩУК.
Фото автора.